

Zahajovací výprava do Slatinic 5. 9. 2015

Tak, a je to tu zas. Dny se pomalu krátí, průměrná teplota padá někam do hlubin a obloha má po většinu dnů šedivou barvu. Přišel podzim, a krásné letní večery letošních prázdnin existují již jen v našich vzpomínkách. Nu a spolu s ním nadešel také čas zahájit další skautský rok, jak jinak než výpravou do Slatinic.

Po deštivém a chladném pátku vyslyšela nebesa mé úpěnlivé prosby a odměnou nám bylo nečekaně přívětivé počasí. Dorážím na vlakovou zastávku Nádraží – Město chvíli před termínem srazu, a už před vstupem k nástupištím mne po assassínsku přivítá Matěj N.

Na nástupišti to žije. Celkem se tu hemží tak 50 lidí všech věkových kategorií. Kromě nás se tu shlukují členové Sedmého oddílu a pak ještě jednoho nám neznámého zájmového kroužku. Za náš oddíl nakonec dorazili: nováček z loňska David, Kája, Matěj N., Ondra N., Lukáš B., Lukáš K. (Mafoš), Kuba, Adam Š., André, Slávka, Prokop, Adam, Tade, Snake, Lipo a Já (Upír). Později se k nám přidal ještě i Tonda (Rádio).

Během cesty nás obejde Lipo a rozdá nám obálky s rozstříhanou zprávou. Každý si tedy musíme najít parťáka se stejnou barvou papíru a zjistit, o čem že se to ve zprávě píše. Mezitím nenápadně posloucháme průvodčího, který hrdě vypráví, kolik se jim kdysi podařilo nacpat lidí do tohoto vagónu. Inu, myslím, že v poměru počtu lidí na m² je s naším pokusem s áčkem hravě strčíme do kapsy.

Brzy už vystupujeme na nádraží ve Slatinicích a honem se distancujeme od skautů ze Sedmičky. Poklidné sobotní ráno místních naruší dva skautské pokřiky, každý z opačného konce nástupiště, a Lipo nás všechny zasvětí do tématu výpravy. Stáváme se branci vojenského výcvikového programu Ranger X₃, a na konci vesnice nás bude očekávat sgt. Maelcolm s dalšími instrukcemi.

Přesouváme se tedy k místu setkání, svačíme, testujeme výdrž visením za větev, když se tu náhle odnikud zhmotní seržant. Doprovází ho dva elitní bodyguardi. Zběžně nám vysvětlí, jak bude náš výcvik probíhat, a už je čas vyrazit na cestu plnou různých úkolů, jenž mají za cíl otestovat naše psychické i fyzické dovednosti. Skáčeme po jedné noze, hledáme ukryté obrázky, stavíme kamenné stavby. Zkrátka vše, co elitní ranger potřebuje.

Po cestě také potkáváme jednoho fousatého civilistu, který nám vypráví o místní, menší verzi Ivančeny. Protože cesta na Lysou horu je dlouhá a náročná, několik místních nadšenců vytvořilo menší mohylu kousek za Slatinicemi. Ideální místo na uspořádání výpravy pro vlčata a světlušky. Nápad nezní vůbec špatně, možná sem i jednou vyrazíme. Jen by to chtělo rozšířit jej do širšího skautského podvědomí.

Než se s pánem rozloučíme, slíbí, že nám někdy během podzimu připraví poznávačku hornin. Nuže, uvidíme, jak to všechno dopadne.

Tvrdý výcvik nakonec všichni zdárně zvládneme, a přichází čas na světoznámý běh k borovici! Pokud jsi, čtenáři, alespoň trochu obeznámen s folklórem Ostnovců, jistě víš, co se pod tímto označením skrývá. Krátký, avšak náročný sprint až k majestátní borovici. Disciplína, ve které rok co rok členové oddílu poměřují své síly.

Jakmile doběhne poslední účastník, vyrazí skupinka udatných kopáčů hledat láhev s podpisovou listinou z loňského roku. V mezičase zbytek oddílu postupně zdolává samotnou borovici. Nakonec se láhev najít podaří, i když se chvíli zdá, že nás piráti z Karibiku předběhli. Dojde i na slavnostní oheň, rozdělení členů do družin (ty máme letos, alespoň pro toto pololetí, opět dvě), příběh o Sokratovi a předání diplomu za CTH Kubovi.

Místní pole se na několik příštích okamžiků přemění na hlubiny Atlantského oceánu, ve kterých zuří krutá ponorková válka. Torpéda létají na všechny strany, poškozené ponorky vysílají nouzové signály, a Lipo přichází s inovativní taktikou vyhýbání se torpédům. V kapitánských křeslech se vystřídá mnoho námořníků, a až se potopí i ta poslední ponorka, přesouváme se ke Kaňonu smrti.

Pašeráci se hnáni vidinou zisku snaží přenášet stříbrné mince přes kaňon, který ale hlídají nemilosrdní strážci. A i navzdory faktu, že zástupy pašeráků byly prakticky nevyčerpatelné, častokrát připomínala situace v údolí spíše zákopovou válku, kde se útočníci báli cokoliv podniknout. K žádnému velkému Tatooinu nedošlo (ačkoliv několik pokusů o jeho sjednání tu bylo), nejčastější taktikou zde byl nenápadný vlk samotář.

Hodina pokročila a my se spěšně odebíráme zpátky do vesnice. Rádi bychom totiž ještě stihli návštěvu cukrárny, a to se nám nakonec skutečně podaří. Vlčata nakupují cukrové „zmrzlinky“ v děsivém množství, někteří si zas raději dají kopeček poctivé Carte D'or, no a kdosi si poručil zákusek do ruky.

Ale čas neúprosně utíká, a tak za nervózního vyhlížení vlakové soupravy pospícháme na nádraží. Stihli jsme to i s rezervou. Trápení ve formě zoufalého dobíhání se letos nekoná, ještě rychle zhodnotíme výpravu a už je čas nalodit se směrem domov.

A tím končí naše první výprava v tomto školním roce. Dovolil bych si říct, že laťku nastavila dost vysoko, ale ještě tento měsíc se jí pokusí překonat další. Po několika letech nás zase čeká čtyřdenní výprava, a to až na Pavučinku! Snad se tam potkáme ještě ve větším počtu.